

Susanne O'Leary

Dochters van
Wild Rose Bay

1

Het was donker toen Jasmine door de hoofdstraat van het dorp reed en bij het hek aankwam. Ze zette de motor uit en zat daar even naar het huis op te kijken. Het stond op een helling met een indrukwekkend uitzicht op zowel het dorp als de zee daarachter. De lichten schenen door de ramen en ze kon de warmte van de houtblokken in de open haard al bijna voelen en het verrukkelijke eten ruiken dat haar moeder voor het avondeten had gekookt. Maar ze kon zichzelf er niet toe zetten naar binnen te gaan. Ze greep het stuur vast en probeerde langzaam adem te halen, in en uit, probeerde haar hartslag omlaag te krijgen en moest te verzamelen om de auto uit te stappen en het pad op te lopen naar de voordeur en die te openen, maar ze kon zich niet bewegen.

Het was koud geweest in Cork toen ze van de veerboot vanuit Bretagne reed, maar hier was de wind zacht en zalvend, want de lente kwam altijd vroeg in dit deel van de westkust van Ierland. Jasmine wist dat de rododendron en camelia's in de achtertuin in bloei zouden staan en dat zelfs de narcissen die haar oma langs het pad naar het huis had geplant hun gele kopjes zouden laten zien. Ze was hier lang geleden geweest, toen haar oma nog leefde, maar alleen maar voor korte bezoeken. Ze had een vage herinnering aan haar oma, die op een deken op het strand zat te kijken hoe Jasmine zandkastelen bouwde. Sandy Cove was naar Jasmijnes achterhoofd verdwenen, een plek die ze kon bezoeken als ze tijd had. En nu had ze alle tijd van de wereld en had ze het gevoel dat ze een veilige, rustige plek nodig had zodat ze kon uitrusten en helen. Sandy Cove, met zijn jeugdherinneringen aan verzorgd en geliefd zijn, leek de perfecte plaats om naartoe te ontsnappen.

Jasmine had ernaar verlangd de warme, lichte woonkamer binnen te stappen en de verwelkomende omhelzing van haar moeder in, aan de keukentafel te zitten en te smikkelen van een bord met iets heerlijk erop, maar nu ze was aangekomen, voelde ze zich ineens als aan de grond genageld. Hoe zou haar moeder reageren als ze elkaar weer zagen? Zou ze gekwetst zijn omdat Jasmine bijna een jaar lang niets van zich had laten horen? Of zou Sally zo blij zijn om haar dochter te zien dat ze het verleden terzijde zou schuiven en alle slechte dingen zou vergeten? Waarvan het meeste Jasmijnes schuld was en niet die van haar moeder. Het was allemaal zo ingewikkeld, dacht ze terwijl ze daar moed zat te verzamelen om het huis binnen te gaan.

Een jaar geleden had ze besloten afstand te nemen van haar moeder, die zich altijd zorgen maakte en zich zat op te winden over wat Jasmine deed en de keuzes die ze maakte. Ze wilde bewijzen dat ze het alleen wel zou redden en dat ze een succes kon zijn dankzij haar eigen inspanningen, zonder dat haar moeder steeds maar vragen stelde en opmerkingen maakte en haar waarschuwde voor de risico's die ze nam. Ze had tegen Sally gezegd dat ze wat ruimte nodig had en dat ze contact zou opnemen als ze er klaar voor was. Sally had gezegd dat ze het begreep en had beloofd dat ze zich afzijdig zou houden. De stilte die volgde was oorverdovend geweest en Jasmine voelde diep vanbinnen dat haar moeder niet blij was met de afstand tussen hen.

Ze had willen bewijzen dat ze een succes van zichzelf had gemaakt voor ze haar moeder weer zag en dat was bijna gelukt, alle vakjes afgevinkt, alle puzzelstukjes op de juiste plek en haar leven een grandioos succes. Op drieëndertigjarige leeftijd had ze eindelijk bereikt waarvan ze had gedroomd, zonder hulp van wie dan ook. Dat was voor het allemaal als een kaartenhuis in elkaar stortte.

Nee, ze kon het niet aan erover na te denken. Ze was hier en dit moest de komende paar maanden haar thuis zijn, zelfs als ze erom moest smeken. De afgelopen paar dagen in Parijs waren traumatisch geweest, tot op het ondraaglijke af, en nu zat Jasmine zich hier af te vragen of de recente gebeurtenissen echt waren gebeurd. Het leek allemaal wel een nachtmerrie. Dat soort dingen gebeurde alleen bij andere mensen, niet bij haar, Jasmine Delon, met de perfecte baan,

de perfecte bijna-echtgenoot en het perfecte bijna-appartement in het beste deel van Parijs.

Ze wierp een blik in de achteruitkijkspiegel, maar zag in de duisternis alleen maar een wit gezicht en enorme bange ogen. Haar steile bruine haar, door Salon Carita in een perfect kapsel geknipt, glansde toen ze haar hoofd bewoog en dat gaf haar een beetje zelfvertrouwen. ‘Er is geen enkel excuus voor een dame om niet goed verzorgd te zijn,’ zei haar Franse grootmoeder altijd en sinds ze een jaar of tien was, was dat altijd blijven hangen bij Jasmine. Er te allen tijde goed uitzien droeg een goede boodschap uit en verschafte haar een pantser, een gevoel van macht, van zelfvertrouwen. Maar dat was alleen maar de glimmende buitenkant die haar onzekerheden verborg, haar verlangen om geliefd te zijn en de ontworteldheid waar Jasmine elke dag van haar leven mee worstelde. Niemand wist wie ze echt was. Ze wist niet eens zeker of ze het zelf wel wist.

Er bewoog iets op de achterbank. Jasmine ging rechtop zitten en draaide zich om. ‘We kunnen hier niet de hele avond blijven zitten, hè?’ zei ze. ‘En jij moet vast plassen en een kommetje lekkers eten.’

De pluizige witte hond ging overeind zitten en gaapte. Toen kwispelde hij en jankte zachtjes.

Jasmine zuchtte en gaf de kleine terriër een klopje op zijn kop. ‘Oké, Milou. We gaan uitstappen. Mam zal op zijn minst blij zijn om jóu te zien.’

Jasmine stapte uit, deed het achterportier open en het hondje sprong eruit en rekte zich uit. Toen deed ze het hek open en liep ze met de hond naast haar trippelend het tuinpad op.

Jasmine stopte even toen de hond aan iets achter een struik snuffelde en liep toen door naar de voordeur van het huis. De tuin was donker en stil, maar ze hoorde een vreemd geluid uit het huis komen, een griezelig gebrom. Ze zag ook dat het licht dat door het raam naast de voordeur kwam, een blauwe tint had en aan en uit flikkerde. Dat tezamen met het brommende geluid deed de rillingen over haar rug lopen. Er was iets vreemds aan de hand daarbinnen, maar wat?

Jasmine haalde diep adem en duwde de deur open, terwijl Milou zich rillend tegen haar heen duwde. Ze liep de hal door, stapte de

woonkamer binnen en stond toen abrupt stil en hapte naar adem, starend naar de gedaante die op een kussen midden op de vloer zat. Ze staaarde door het flauwe blauwachtige licht naar de vrouw die in lotushouding met haar ogen dicht luid zat te chanten.

Jasmine kuchte toen de geur van lavendel op haar keel sloeg.

‘Mam?’ vroeg ze, bijna fluisterend, terwijl ze haar ogen niet van de vrouw kon afhouden. Was dat echt haar moeder? De vrouw zag eruit alsof ze in een soort trance was. Haar lichtbruine haar, met strepen roze, blauw en paars, hing in losse krullen op haar rug en ze was gekleed in een yogabroek en een zachte blauwe trui die van een schouder afgleed. ‘Sally?’ vroeg Jasmine, toen ze bedacht dat haar moeder liever bij haar voornaam werd genoemd.

De ogen van de vrouw gingen langzaam open terwijl ze een laatste ‘oooooooooohhhmmmmmmmm’ uitstootte. Ze keek naar Jasmine en glimlachte. ‘Daar ben je.’

‘Ja,’ zei Jasmine, vastgenageld aan de vloer. Ze kon haar ogen niet geloven. De verandering in het voorkomen van haar moeder was ontstellend. Sally was altijd al een excentrieke vrouw geweest, maar dit sierlijke, leeftijdloze wezen dat in kleermakerszit zat alsof ze van rubber was gemaakt, leek in niets op haar moeder. Er zat geen make-up op haar gezicht en ze zag er zo ontspannen uit. Wat was er met haar gebeurd?

‘Ik wist dat je zou komen,’ zei Sally zonder op te staan.

‘Natuurlijk wist je dat. Ik heb het je verteld toen ik je vanaf de veerboot belde.’

Sally’s lach klonk als kleine belletjes. ‘Ik wist het daarvoor al, mijn lieve meid. De sterren hebben het me verteld. Het is het plan van het universum dat je hierheen zou komen. Moeder Natuur wilde dat het zou gebeuren.’

‘Moeder wie?’ Jasmine snoof de lucht op. Zat Sally iets te roken? Maar ze rook alleen maar lavendel, dat van de smeulende blokken in de haard leek te komen. Essentiële oliën, dacht ze.

‘Maar waarom sta je daar maar? En wie is de kleine die zich achter je verstopt?’ Sally sprong op en rekte zich uit. ‘Ik heb het eten klaar, dus we kunnen eten als je de auto hebt uitgeruimd.’

‘Ah, mooi,’ zei Jasmine en haar maag knorde bij de gedachte aan

Sally's heerlijke kookkunsten. Ze tilde de hond op. 'Dit is Milou. Mijn West Highland-lieverd. Is-ie niet schattig?'

'Hij is prachtig,' Sally liep naar haar toe en aaide Milou over zijn kop. Toen gaf ze Jasmine een zoen op beide wangen. 'Welkom, lieverd. Ik ben blij je te zien. Het is echt te lang geleden, vind je niet?'

'Mijn schuld,' zei Jasmine met een scheut schuldgevoel. 'Ik had moeten...'

'Het is niemands schuld,' onderbrak Sally haar. 'Zo is het leven gewoon. Ik verstikte je en liet je niet vrij. Ook hier en daar wat slecht karma. Kamal zegt altijd dat je geduldig moet zijn en moet wachten tot het beter wordt.' Ze deed een stap achteruit voordat Jasmine de kans had te vragen wie die Kamal was. 'Maar moet je jou eens zien. Zo chic en gepolijst.' Ze raakte Jasmijnes wang aan. 'Maar je ogen staan verdrietig en je wangen zijn bleek. Wat is er gebeurd?'

Jasmine deed ook een stapje achteruit. 'Niets,' zei ze. 'Ik ben gewoon een beetje gestrest en moe. Ik heb een sabbatical van werk genomen. Ik dacht dat ik dan wel hier bij jou even kon bijkomen.' En mijn wonden kon likken en verzorgd worden, dacht ze, maar dat zei ze niet hardop. Ineens zag ze iets aan de ringvinger van haar linkerhand glanzen. O god, de ring. Ze was vergeten de ring terug te geven. Jasmine deed hem snel af en stopte hem in haar achterzak. Ze zou hem op de een of andere manier aan hem teruggeven.

'Je bent naar de goede plek gekomen,' zei Sally met een tevreden blik. Ze leek de ring niet opgemerkt te hebben. 'Dit dorp wordt echt de place to be voor gestreste en opgebrande mensen. Kamal leert hun zichzelf weer terug te vinden. Hij is een geweldige leraar.'

'Wie is Kamal?' vroeg Jasmine, geïntrigeerd door de gelukzalige blik in Sally's ogen.

'O,' zei Sally luchtig terwijl haar gezicht rood werd en haar ogen glommen. 'Hij is... een vriend, een... zielsverwant. Hij heeft mijn leven op zoveel manieren veranderd. Maar je moet hem ontmoeten om het echt te kunnen begrijpen.' Ze klapte in haar handen, waardoor Milou opschrok. 'Maar hé, pak jij je tas en ga je even installeren. We praten tijdens het eten wel verder. Ik wil alles weten wat er sinds vorig jaar in je leven is gebeurd. En...' – ze hield een hand omhoog – 'geen beschuldigingen of verwijten over het geen contact houden.'

Je bent hier nu en dat is het enige wat telt. We gaan verder en kijken niet meer terug? Deal?

‘Eh, ja,’ antwoordde Jasmine verbijsterd. Wat was dit allemaal over vergeven en verdergaan? Jasmine had de hereniging met angst en beven tegemoetgezien, klaar om zoete broodjes te bakken en de schuld op zich te nemen. Sally was altijd iemand geweest die oude pijn herkauwde en die nooit verder wilde gaan tot ze haar gevoelens had uitgesproken en ze een lekkere ruzie hadden gehad over wat het dan ook was waarover ze hadden gekibbeld. Maar deze nieuwe Sally was luchtig en opgewekt en een en al beminlijkheid, zo pratend over het universum en Moeder Natuur. Wat was er in hemelsnaam gebeurd met haar moeder in het jaar dat ze elkaar niet gezien hadden?

Jasmine knipperde met haar ogen en schudde de gedachte van zich af. Wat het ook was, dat kon later wel worden besproken. Ze moest haar koffer pakken en zich installeren, maar ze moest vooral iets eten. ‘Ik ga mijn tas pakken,’ kondigde ze aan.

‘Prachtig,’ zei Sally. ‘Blijf je een weekje of wat?’

‘Ik ben van plan wat langer te blijven,’ antwoordde Jasmine; de herinnering aan wat er in Parijs was gebeurd stond haar zo levendig voor de geest, maar ze durfde niet te zeggen dat het weleens een hele tijd kon zijn. Ze kon haar moeder de feiten maar beter beetje bij beetje vertellen.

‘Geweldig,’ zei Sally zangerig vanuit de keuken. ‘Blijf zolang als je wilt, liefje. En ik vind die hond geweldig.’

Jasmine zette Milou op de grond en hij trippelde onmiddellijk naar de keuken. ‘Ik zal zijn eten ook pakken,’ zei ze en ze draaide zich om om naar buiten te lopen. Terwijl ze het tuinpad af liep, probeerde ze haar gedachten op een rijtje te zetten en een plan te maken.

Eerst moest ze zich installeren: wat eten en proberen te wennen aan het nieuwe gedrag van haar moeder. Daarna moest ze haar iets vertellen over wat er gebeurd was, waarbij ze de ergste details weg zou laten. En ten slotte... Jasmine stopte. Nee, dat moest ze een tijdje geheimhouden, de echte reden dat ze hier was.

2

Het eten was niet wat Jasmine had gehoopt dat het zou zijn, en hetzelfde gold voor Sally. Ze had de moeder verwacht die ze ruim een jaar geleden gedag had gezegd, een moeder die een beetje onconventioneel, vrijmoedig en uitbundig was, maar haar hele manier van doen was veranderd. Ze leek afstandelijk en sereen en dat bracht Jasmine van haar stuk.

Jasmine zat aan de keukentafel en staaarde naar de kommen sla, gehakte groente en noten. 'Is dit het voorgerecht?' vroeg ze, in de hoop dat er misschien nog een Ierse stoofpot uit de oven tevoorschijn zou komen.

Sally lachte. 'Nee, dit is het avondeten,' zei ze. 'Ik volg tegenwoordig het raw-fooddieet. Ik ben er zes maanden geleden mee begonnen, toen ook yoga in mijn leven kwam. Ik besepte dat wat ik in mijn lichaam stop, puur en zuiver moet zijn en niet gekookt en bedolven onder sauzen. Dat is veel beter voor je. Het is heel gemakkelijk. Het enige wat bereid is, is brood, maar dan moet het wel zuurdesem zijn. Olijfolie in plaats van boter en geen wijn. In het begin was het wel moeilijk, maar inmiddels vind ik het geweldig. Ik ben vier kilo afgevallen en ik slaap elke nacht als een roos. En mijn bloeddruk en cholesterol zijn beide weer op een normaal niveau, zegt mijn dokter.' Ze glimlachte naar Jasmine terwijl ze sneeën van een enorm brood afsneed. 'Toe maar, schep maar voor jezelf op. Je lichaam zal je dankbaar zijn en je humeur zal enorm verbeteren.'

'O, vast wel,' mompelde Jasmine terwijl ze in de wortelreepjes en babyspinazie op haar bord prikte. Haar humeur voelde meer als een vochtige kwal toen ze zich door het rauwe eten heen werkte. Ze had

haar bord rijkelijk van olijfolie voorzien om het nog enigszins eetbaar te maken. Het brood was in elk geval heerlijk en ze at drie dikke sneeën om haar lege maag te vullen, weggespoeld met vlierbloesem-siroop die Sally zelf had gemaakt, vertelde ze trots.

Jasmine zuchtte en dacht verlangend terug aan de gastronomische gerechten en heerlijke wijnen die Sally vroeger altijd serveerde. Wat was er nou eigenlijk mis met een bord coq au vin en een glas bordeaux? Ze wierp een blik op het stralende gezicht van haar moeder en moest toegeven dat deze nieuwe gezonde leefstijl veel verjongender was dan welke crème of lotion dan ook. Maar Jasmine zag toch zo nu en dan een glimp droevigheid in haar ogen toen ze het over Parijs had en haar ouderlijk huis, dat prachtige appartement op de Rive Gauche.

‘Hoe gaat het met de winkel?’ vroeg Jasmine in een poging de oude Sally terug te vinden.

‘Het was moeilijk om hem op te starten,’ antwoordde Sally, die weer opvrolijkte toen ze over haar winkel sprak. ‘Maar nu gaat het echt heel goed. Allemaal dankzij Cordelia, die twee jaar geleden hierheen is gekomen vanuit Amerika. Ze heeft me geholpen met het opstarten van een heel nieuw concept en dat heeft de zaken echt goedgedaan. Zij en haar nichten, Maeve en Roisin, zijn geweldige vriendinnen geweest. En Nuala natuurlijk. Het zout der aarde.’

‘Maeve en Roisin McKenna?’ vroeg Jasmine. ‘De familie van Willow House?’

‘Ja, precies. Lieve meiden. Jonger dan ik, maar ware vriendschap kent geen leeftijd, toch?’

‘Dat is waar,’ beaamde Jasmine.

‘Jij zult hen ook geweldig vinden.’

‘Vast wel. En... yoga,’ begon Jasmine. ‘Je bent er wel een beetje door veranderd, heb ik de indruk.’

Sally glimlachte. ‘Meer dan een beetje. O god, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Maar het was net alsof Kamal voorbestemd was om hierheen te komen en ons een andere manier van leven te tonen. Yoga stemt je af op je lichaam en leert je op een heel nieuwe manier naar jezelf te kijken. Het zorgt ervoor dat je jezelf accepteert zoals je bent en niet zoals anderen willen dat je bent.’

‘O,’ zei Jasmine, geschrokken door de gloed in Sally’s ogen. ‘Dat klinkt wel als moeilijk te bereiken.’

‘Dat is het ook. Ik ben er nog niet. Maar ik denk dat de hele leefstijl wel bij mij past. Het dieet is in het begin moeilijk, maar als je er eenmaal aan gewend bent, voel je hoeveel profijt je ervan hebt. Lichaam en geest en dat soort dingen, je weet wel.’

‘Eh, geweldig,’ zei Jasmine. ‘Is vast erg fijn.’

‘Je moet het proberen. Kom op zijn minst mee naar yoga. Het is heel rustgevend.’

‘Ik zal het wel een kans geven,’ beloofde Jasmine, alleen maar om Sally tevreden te stemmen.

‘Echt doen. Het zal helpen met al die stress waar je momenteel doorheen gaat. Ik bedoel,’ ging Sally verder, ‘ik neem aan dat je voor wat rust bent gekomen?’

‘Ja,’ mompelde Jasmine. ‘Zoiets, ja.’

‘Je werk is vast heel stressvol.’

‘Eh, ja. Soms.’ Om verdere vragen te vermijden bracht Jasmine het gesprek vlug op een iets neutraler onderwerp, en ze kletsten tijdens het eten, hadden het over ditjes en datjes en dachten terug aan de goeie ouwe tijd. Jasmijnes vader, Matthieu, werd niet genoemd, maar Jasmine voelde zijn aanwezigheid desondanks toen het gesprek richting familieonderwerpen ging.

De scheiding van haar ouders toen ze pas zes was, had Jasmine erg aangegrepen en ze was erdoor veranderd in een boos meisje dat nors de wereld in keek. Haar relatie met haar moeder had toen ze opgroeide altijd onder spanning gestaan, maar uiteindelijk waren ze toch dichterbij elkaar gekomen en was hun relatie verbeterd, ook al was Sally’s drukdoenerij dan een bron van onenigheid. Het feit dat ze een heel jaar lang geen contact hadden gehad, had weinig met de scheiding van doen. Het kwam meer doordat Sally altijd in Jasmijnes nek hijgde en haar advies gaf over echt alles: haar carrière, haar kleding, haar keuze in vriendjes. Het had verstikkend gevoeld en het jaar zonder contact had ervoor gezorgd dat ze zich vrij voelde om te doen en laten wat ze wilde. Maar na de schok van wat er pas geleden was gebeurd, was Jasmijnes eerste opwelling geweest om naar haar moeder te hollen en zich te verstoppen voor de grote boze wereld. Ze glimlachte naar Sally en

had ineens het gevoel dat hierheen komen een goede zet was geweest. Ondanks het rauwe eten en de afwezigheid van wijn was het troostrijk om bij iemand te zijn die om haar gaf en alleen maar het beste voor haar wilde. Sally's drukdoenerij was soms irritant geweest, maar nu leek het dwaas om een heel jaar geen contact te hebben gezocht.

'Toetje,' zei Sally en ze zette een kom fruit voor Jasmine neer. 'En dan naar bed, denk ik.'

'Bed?' Jasmine keek op haar horloge. 'Maar het is pas negen uur.'

'Ja, maar ik sta altijd vroeg op. Het is zo stimulerend om een uur yoga te doen voordat ik naar de winkel ga.'

'Natuurlijk,' mompelde Jasmine en ze keek naar Milou, die net was opgestaan van zijn plekje aan haar voeten. 'Maar vind je het erg als ik nog even opblijf? Ik moet Milou uitlaten en dan wil ik een paar dingen op mijn laptop checken. Je hebt wel breedband hier, toch?' vroeg ze, hopend dat dat niet ook afgedankt was samen met vlees en wijn als onderdeel van een gezond levensplan.

'Ja,' antwoordde Sally. 'We hebben vorig jaar glasvezel gekregen, wat echt een enorme opluchting was. Ik zal het wachtwoord voor je opschrijven.'

'Geweldig. Bedankt, mam,' zei Jasmine zonder erover na te denken. 'Sorry, ik bedoel Sally.'

Sally glimlachte. 'Eigenlijk vind ik het wel leuk als je me mam noemt. Ik weet dat ik er altijd een hekel aan had, maar ik ben bevrijd van al die negatieve gedachten en gevoelens. Ik moet mijn hele wezen omarmen en het karma van de dag volgen, of dat nu goed of slecht is, wat de goden ons ook sturen.'

'O, oké,' zei Jasmine, terwijl ze zich afvroeg of ze op dit tijdstip van de avond nog een winkel zou kunnen vinden die open was of dat ze stiekem iets uit de wijnvoorraad van haar moeder kon pakken als die sliep. Ze wist dat er rekken wijn in de provisiekast in de bijkeuken stonden.

'Ik voel me nu zo vrij,' zei Sally terwijl ze de tafel afruimde. 'Vrij van oude pijn en zorgen. Weet je, ik heb laatst al mijn wijn aan het nieuwe restaurant verkocht. Het voelde fantastisch.'

Merde, dacht Jasmine, waarom heeft ze dat nou weer gedaan? 'Nieuwe restaurant?' vroeg ze hardop. 'Welk nieuw restaurant?'

‘In de hoofdstraat zit een nieuw gastronomisch zaakje,’ antwoordde Sally. ‘Geopend door een jonge chef die ook veel op tv is geweest. Een soort Ierse Jamie Oliver. Dit dorp is helemaal trendy geworden. Het is ook goed voor mijn klandizie. Het gaat heel goed met de winkel.’

‘Dat klinkt leuk,’ merkte Jasmine op. ‘Ik moet maar een keertje gaan kijken of het wat is.’

‘Ja, dat moet je echt doen. Hij is van jouw leeftijd en ik geloof dat hij zelfs een tijdje in Parijs heeft gewoond. Het zou goed voor je zijn als je hier wat jonge mensen ontmoet. Ik zal je morgen aan Cordelia voorstellen. Ze is mijn zakenpartner en is ook van jouw leeftijd. Ik denk dat jullie het echt goed zullen kunnen vinden met elkaar.’

‘Hangt ze ook de yogaleefstijl aan?’ vroeg Jasmine.

‘Ze volgt wel yogalessen, maar ik geloof niet dat ze de leefstijl al heeft omarmd. Maar ik weet zeker dat dat een kwestie van tijd is. Kamal is erg overtuigend en zo charismatisch. Veel mensen in het dorp volgen zijn gezondheidsplan. Je zult wel zien hoe geweldig hij is als je hem ontmoet.’

‘Kan niet wachten,’ zei Jasmine met een onechte glimlach. ‘Ik ga Milou nu uitlaten. Kun je me een sleutel geven zodat ik je niet hoeft te storen als ik terugkom?’

Sally lachte en wuifde met haar hand. ‘Je hebt hier geen sleutel nodig. Niemand doet hier de deur op slot. Ik geloof niet dat er ooit een inbraak is geweest in Sandy Cove. En hoe dan ook, wie zou er nou in een O’Rourke-huis durven inbreken?’

‘Omdat ze in de achttiende eeuw rebellen waren? Zijn ze sindsdien niet fatsoenlijk geworden?’

‘Ja, maar die rebellegeest is er nog en dat weet iedereen. Jij hebt die ook. Je moet hem alleen vinden.’

‘Daar kan ik wel wat van gebruiken,’ zei Jasmine en ze zou willen dat ze die had kunnen oproepen toen alles in haar gezicht ontplofte.

Die O’Rourke-rebellegeest, dacht ze toen ze de donkere nacht in liep, die zou ik wel willen hebben...